

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a Mgr. Evy Kyselé v právní věci žalobce: **J. P.**, proti žalovanému označenému jako: **Magistrát města Kladna**, odbor výstavby, se sídlem Náměstí Starosty Pavla 44, Kladno, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2004, č. j. 8 Ca 307/2003 – 18,

t a k t o :

- I.** Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2004, č. j. 8 Ca 307/2003 – 18 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II.** Zástupci stěžovatele, advokátu JUDr. Vladimíru Nedvědovi, se sídlem Huťská 1557, 272 01 Kladno, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2150 Kč, která mu bude vyplacena do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze usnesením ze dne 26. 2. 2004, č. j. 8 Ca 307/2003 – 18 odmítl podání žalobce ze dne 9. 10. 2003 a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pod bodem III. výroku usnesení rozhodl tak, že věc týkající se návrhu žalobce na náhradu škody ze dne 23. 2. 2003 se vylučuje k samostatnému řízení. V odůvodnění usnesení soud uvedl, že žalobce podáním ze dne 9. 10. 2003 žádal o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ve věci umožnění vstupu na cizí pozemek. V tomto podání neoznačil žalovaného a neuvedl ani návrh výroku rozsudku a dále neuvedl, z jakých skutkových a právních důvodů považuje rozhodnutí za nezákonné. Soud dále konstatoval, že usnesením ze dne 9. 1. 2004 byl žalobce vyzván k tomu, aby ve lhůtě 15-ti dnů ode dne doručení usnesení doplnil podání ze dne 9. 10. 2003 tak, že označí žalobce a žalovaného, uvede návrh výroku rozsudku, uvede z jakých skutkových a právních důvodů považuje rozhodnutí za nezákonné. Usnesení bylo žalobci doručeno dne 19. 2. 2004, na výzvu reagoval

žalobce podáním ze dne 23. 2. 2004, kterým však vady podání ze dne 9. 10. 2004 (správně 2003) neodstranil a které je podle obsahu žalobou o náhradu škody. Soud poté citoval ustanovení § 37 odst. 3, § 71 odst. 1 písm. d) a § 37 odst. 5 s. ř. s. a konstatoval, že podání žalobce ze dne 9. 10. 2003 je neúplné a nejasné, není z něj zřejmé, z jakých důvodů rozhodnutí správního orgánu napadá a není zřejmé, zda rozhodnutí vytyká vady způsobující jeho nezákonnost či nikoliv. Soud dále uvedl, že na základě podání nelze učinit závěr o tom, co má být předmětem řízení. Konstatoval, že žalobce uvedené vady přes výzvu soudu neodstranil a na výzvu soudu reagoval podáním ze dne 23. 2. 2004, které je podle obsahu žalobou o náhradu škody. Z tohoto důvodu soud podání ze dne 9. 10. 2003 odmítl. Podání žalobce ze dne 23. 2. 2004, které je podle obsahu žalobou na náhradu škody, a nejde tudíž o věc veřejného práva, vyloučil soud k samostatnému řízení.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále též jen stěžovatel) včas kasační stížnost, v níž nesouhlasil s postupem soudu.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 9. 11. 2004, č. j. 8 Ca 307/2003 – 35 přiznal stěžovateli osvobození od soudních poplatků a pro řízení o kasační stížnosti mu ustanovil zástupce – advokáta JUDr. Vladimíra Nedvěda, se sídlem Kladno, Huťská 1557. Usnesení nabylo právní moci dne 25. 11. 2004.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že se nemůže ztotožnit s hodnocením provedeným Městským soudem v Praze, neboť soudu byly předloženy veškeré doklady a listiny prokazující oprávněnost jeho návrhu ze dne 9. 10. 2003, kterým se zcela jednoznačně domáhal toho, aby bylo zrušeno rozhodnutí Magistrátu města Kladna – odbor výstavby, ze dne 8. 9. 2003, kterým byla zamítnuta jeho žádost o povolení vstupu na pozemek souseda v souvislosti s provedením fasády rozestavěného rodinného domu. Dále vyslovil přesvědčení, že své podání ze dne 9. 10. 2003 podle výzvy Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2004 řádně doplnil, uvedl, v čem vidí nezákonnost postupu správního orgánu, uvedl konkrétní rozhodnutí správního orgánu, která svým podáním napadl a předložil další důkazy věc vysvětlující. Stěžovatel dále uvedl, že již od vydání stavebního povolení Městského úřadu v Kladně ze dne 9. 7. 1998, kterým byla povolena výstavba rodinného domu na pozemku č. kat. 839 v katastrálním území D. u K., dochází k soustavnému protiprávnímu jednání správního orgánu, tzn. městského úřadu (nyní magistrátu) vůči jeho osobě. Tuto nezákonnost prokazuje tím, že došlo ke změně podmínky č. 14 výše uvedeného stavebního povolení, kde jasná textace: „zajistit střechu tak, aby nedocházelo v zimním období ke skluzu sněhové vrstvy na přístupovou cestu u domu č. 366“, byla změněna na text ukládající stavebníkovi povinnost v klimatických podmínkách nejen K., ale stejně lokalizovaných míst zcela absurdní a v jiných stavebních povoleních zcela absentující. Nezákonnost postupu správního orgánu nerespektujícího nejen příslušná ustanovení stavebního zákona, ale i § 127 odst. 3 občanského zákoníku, pak žalobce (stěžovatel) zejména spatřuje v rozhodnutí Magistrátu města Kladna ze dne 8. 9. 2003, o jehož přezkoumání požádal Městský soud v Praze. V této souvislosti napadá usnesení Městského soudu v Praze z těchto důvodů: a) soud nereaguje na jeho podání a následná doplnění a v odůvodnění jejich odmítnutí se fakty v podání a jeho doplnění vůbec nezabývá; b) soud popírá v odůvodnění vlastní tvrzení, protože již v preambuli usnesení přesně specifikuje právní věc, tzn. proti komu a proti jakému rozhodnutí byla žaloba podána (podání ze dne 9. 10. 2003) a stejně přesně je právní věc specifikována i v první větě odůvodnění. Pokud soudu bylo jasné, o co žalobci jde, proti komu a jakému rozhodnutí podání směřuje, měl v této věci také rozhodnout. c) upozorňováno je i na skutečnost, že se správní orgán neřídil závazným právním názorem Krajského soudu v Praze, který uložil v rozsudku č. j. Ca 122/98 – 39 ze dne 16. 6. 1999 žalovanému povinnost posoudit stavbu i ve

smyslu ustanovení § 127 občanského zákoníku, tím byla podmínka č. 12 ve stavebním řízení stanovena nezákonně a žalobce proti tomu řádně, ale z jemu nepochopitelných důvodů marně protestoval. Žalobce uvedl, že žádá Nejvyšší správní soud jako kasační soud, aby posoudil usnesení Městského soudu v Praze touto kasační stížností napadené a zároveň i postup Magistrátu města Kladna při vydání jeho rozhodnutí o zamítnutí vstupu stěžovatele na sousední pozemek při provádění fasády na novostavbě rodinného domu. Navrhoval, aby jeho kasační stížnosti bylo vyhověno a napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení z hledisek vymezených v ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti plyne, že se stěžovatel dovolává důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Podle uvedeného ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Nejvyšší správní soud však po posouzení věci dospěl k závěru, že je třeba postupovat podle § 109 odst. 3 věty první za středníkem. Podle citovaného ustanovení Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)], nebo bylo-li zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Nejvyšší správní soud totiž shledal v postupu Městského soudu v Praze vadu, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud především poukazuje na usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ve věci vedené pod sp. zn. 5 Afs 16/2003. Pod bodem III. tohoto usnesení konstatoval, že přepjatý formalismus při posuzování náležitostí žaloby ve správním soudnictví – a stejně tak i jakýkoliv jiných procesních úkonů účastníků řízení – naprosto neodpovídá principu materiálního právního státu, ale ani samotnému poslání soudnictví. Primárním účelem soudní ochrany obecně je poskytování ochrany subjektivním právům, a pokud jde o správní soudnictví zvláště, potom subjektivním právům veřejným; tato ochrana musí být skutečná a spravedlivá. Soudy jsou nezávislé a nestranné státní orgány, které usilují o nalezení spravedlnosti rozhodováním v konkrétních věcech a které nemohou odmítnout zabývat se určitou věcí ze zcela formálních či spíše formalistických důvodů, ale pouze z takových příčin, které poskytování soudní ochrany skutečně vylučují; jiný přístup by byl ztěžil ústavně konformní a znamenal by odepření spravedlnosti. Právo na spravedlivý proces je jedním ze základních práv, který má každý vůči státu, a které mu garantuje nejen Listina základních práv a svobod, ale též Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Meze práva na spravedlivý proces stanoví jednotlivé procesní řády (např. náležitosti žaloby, lhůta pro její podání, procesní podmínky), při jejichž výkladu je v souladu s článkem 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nezbytné šetřit jejich podstaty a smyslu a nezneužívat je k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Nabízejí-li se přitom dvě interpretace, z nichž jedna hovoří ve prospěch výkonu práva na spravedlivý proces a druhá proti němu, musí soud vždy zvolit výklad první.

Je nutné a účelné poukázat i na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Bulena, v němž se konstatuje, že „právo na soud“, jehož součástí je právo na přístup k soudu, není absolutní a připouští jistá omezení, zejména pokud jde o podmínky přípustnosti opravného prostředku, neboť samotná jeho povaha vyžaduje právní úpravu na úrovni státu, který má v tomto ohledu určitý prostor pro uvážení. Tato omezení však nesmí omezovat

přístup otevřený jedinci takovým způsobem či do té míry, aby bylo právo zasaženo ve své podstatě. Tato omezení jsou v souladu s článkem 6 odst.1 Úmluvy pouze tehdy, pokud sledují legitimní cíl a pokud existuje rozumná rovnováha mezi použitými prostředky a sledovaným cílem (viz rozsudek ve věci *Guerin proti Francii* ze dne 20. 9. 1998, Sbírka rozsudků a rozhodnutí 1998 – V, § 37). Z těchto zásad vyplývá, že jestliže právo podat opravný prostředek z pochopitelných důvodů podléhá zákonem stanoveným podmínkám, jsou soudy povinny při uplatňování procesních pravidel zamezit jak nadměrnému formalismu, který by byl v rozporu se spravedlivostí řízení, tak přílišné volnosti, která by ve svém důsledku vedla k odbourání procesních náležitostí upravených zákonem. Tento názor platí obdobně i pro žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, která samozřejmě není opravným prostředkem, ale žádostí o poskytnutí originální ochrany veřejnému subjektivnímu právu soudem.

Žaloba ve správním soudnictví představuje procesní úkon, jímž se žalobce obrací na soud a žádá jej, aby jeho veřejnému subjektivnímu právu, které bylo ohroženo či porušeno, originálně poskytl spravedlivou ochranu. Jestliže tedy soudní řád správní požaduje, aby žaloba splňovala určité náležitosti, nečiní tak proto, aby krajské soudy bezduše trvaly na naplnění litery zákona, ale proto, aby žaloba mohla být podkladem právě pro poskytování několikrát zmíněné spravedlivé ochrany veřejným subjektivním právům v rámci soudního řízení. Krajské soudy musí mít tento základní smysl a účel žaloby vždy na zřeteli, a dále si musí zodpovědět otázku, jaký konkrétní smysl a účel má ta která konkrétní zákonem stanovená náležitost žaloby, a podle obsahu (samozřejmě netoliko pouze podle slov) žaloby podané žalobcem posoudit, zda tyto náležitosti splněny jsou či nikoliv. Na žalobu je přitom nutno pohlížet jako na jeden celek; proto nelze jednotlivé náležitosti posuzovat izolovaně.

Stejný přístup je třeba volit i při odstraňování vad žaloby, tedy skutečných nedostatků obecných či zvláštních náležitostí žaloby, které brání tomu, aby žaloba mohla být podkladem pro jednání a rozhodnutí věci. Zde soud musí v první řadě vážít, zda je nezbytné vadu odstranit (např. uvedení dne doručení napadeného rozhodnutí je podle § 71 odst. 1 písm. a) s. ř. s. náležitostí žaloby, jejímž smyslem je toliko to, aby soud mohl posoudit, zda žaloba byla podána včas; den doručení a tedy i včasnost žaloby však soud zjistí ze správního spisu, který si z úřední povinnosti od žalovaného podle § 74 s. ř. s. vyžádá, a proto není vůbec nutné žalobce vyzývat, aby den doručení uvedl, či dokonce jeho žalobu odmítnout, pokud tak ve lhůtě neučiní). Pokud je namístě vady odstraňovat (např. žalobce neuvádí v žalobě žádné konkrétní výtky vůči napadenému rozhodnutí, ale pouze povšechně cituje ustanovení právních předpisů), pak soud musí žalobce vždy k odstranění těchto vad vyzvat, stanovit mu k jejich odstranění přiměřenou lhůtu, a poučit jej jednak o následcích nesplnění této výzvy, a jednak o tom, jak má vadu odstranit. Toto poučení přitom musí být konkrétní (pouhá parafráze vybraných ustanovení soudního řádu správního – s čímž se lze v praxi některých krajských soudů setkat – je tedy nedostačující) a musí přihlížet k osobě žalobce: jinou úroveň poučení bude vyžadovat žalobce s právnickým vzděláním v produktivním věku a zcela jinou např. nezastoupený důchodce, který se domáhá starobního důchodu (v tomto případě by bylo zcela k ničemu, pokud by například soud výzvu formuloval pouze tak, aby žalobce konkretizoval žalobní body, neboť je zcela evidentní, že žalobce nebude ani vědět, co je to žalobní bod, natož aby jej konkretizoval).

Z obsahu spisu plyne, že stěžovatel podáním ze dne 9. 10. 2003, které adresoval Nejvyššímu správnímu soudu a které označil jako „stížnost na průtahy v řízení, nedodržování zákonů, vyhlášek a vyslovení kasační stížnosti na bývalý Okresní úřad v Kladně (nyní

Středočeský kraj) o přezkum rozhodnutí pouze po právní stránce“ nejprve vytýkal Nejvyššímu správnímu soudu, že opakovanými usneseními tohoto soudu byly odmítnuty jeho žaloby ze dne 16. 6. 2003 a 27. 1. 2003. Poté poukazoval na rozsudek krajského soudu ze dne 16. 6. 1999, č. j. 45 Ca 122/98 – 39. V další části podání uvedl, že dne 17. 3. 2003 podal žádost na Magistrát města Kladna – odbor výstavby, v níž požádal o to, aby podle § 135 stavebního zákona mu byl umožněn vstup na cizí pozemek pro provedení nezbytných prací. Po provedení tří šetření byla rozhodnutím z 8. 9. 2003, č. j. Výst. 2688/2003 – Ka – 330, žádost zamítnuta s odvoláním na § 62 odst. 4 stavebního zákona. Ve vztahu k tomuto rozhodnutí žalobce v podání ze dne 9. 10. 2003 uvedl, že jde o úmyslný trestný čin podle trestního zákona § 158 odst. a, b, c, § 159 odst. 1, zneužívání pravomoci veřejného činitele a maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti. Dále konstatoval, že dalším dokladem „zrůdnosti“ je, že pracovník odboru výstavby chtěl a měl připravené rozhodnutí, ve kterém chtěl žádosti vyhovět. Vedoucí odboru však jmenovanému věc odňal a po šesti měsících ho přinutil napsat rozhodnutí, se kterým se pracovník absolutně neztotožňuje. Žalobce v tomto podání dále uvedl, že jako doklad nezákonnosti rozhodnutí přikládá a podává „žalobu na správní orgán“ Magistrát města Kladna – odbor výstavby – z důvodu nezákonného rozhodnutí ze dne 8. 9. 2003. Jako důvody žaloby vymezil a) nezákonnost rozhodnutí, b) ochranu proti nečinnosti správního orgánu a c) ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu.

K podání byla přiložena xerokopie protokolu z místního šetření ze dne 15. 4. 2003 a rozhodnutí Magistrátu města Kladna – odbor výstavby, ze dne 8. 9. 2003, č. j. Výst. 2688/2003 – Ka – 330, a žádost žalobce ze dne 19. 3. 2003.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 27. 10. 2003, č. j. Na 888/2003 – 4 věc postoupil Městskému soudu v Praze jako soudu věcně a místně příslušnému.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 9. 1. 2004, č. j. 8 Ca 307/2003 – 10 vyzval žalobce k tomu, aby ve lhůtě do patnácti dnů od doručení tohoto usnesení doplnil své podání ze dne 9. 10. 2003 tak, že označí žalobce a žalovaného a uvede návrh výroku rozsudku. Dále zavázal žalobce k tomu, aby uvedl skutkové a právní důvody, pro které je rozhodnutí považováno za nezákonné.

Žalobce na výzvu soudu reagoval podáním ze dne 23. 2. 2004, v němž jako žalobce označil: – J. P., bytem K., B. 971, a žalovaného označil jako: Magistrát města Kladna, se sídlem Náměstí Starosty Pavla 44, odbor výstavby. V uvedeném podání pak žalobce pod bodem I. zrekapituloval vývoj v dané věci a poukazoval na vydaná rozhodnutí. Pod bodem V. uvedl, že považuje rozhodnutí Magistrátu města Kladna za nezákonné, jednak z toho důvodu, že nezákonnost byla potvrzena Krajským úřadem Středočeského kraje a dále uvedl, že nezákonnost dokládá i porušením správního řádu, a to § 49 a § 50. Dále namítal, že stavební odbor mohl podle § 135 stavebního zákona uložit strpět provedení prací ze svých pozemků, čímž došlo „dle trestního zákona k porušení § 158 odst. 1, zneužití pravomoci veřejného činitele a § 159, maření úkonů veřejného zájmu“. Pod bodem VI. tohoto podání popisoval situaci po 12. 1. 2004, kdy byla podána další žádost o provedení kolaudace rodinného domku v K., D. č. kat. 839. Poté uvedl, že požaduje náhradu škody způsobenou správními orgány ve výši 500 000 Kč a návrh výroku rozhodnutí se pak vztahuje pouze k otázce náhrady škody. Připojil dále podání bez data, podle něhož J. P., bytem K., B. 971 zmocňuje svého otce pana J. P., k jednání ohledně žaloby podané na Městský soud v Praze.

Městský soud v Praze napadeným usnesením odmítl žalobu proto, že shledal, že podání žalobce ze dne 9. 10. 2003 je neúplné a nejasné, protože z něj není zřejmé, z jakých důvodů rozhodnutí správního orgánu napadá a není zřejmé, zdali rozhodnutí vytyká vady způsobující jeho nezákonnost či nikoliv a nelze ani zjistit, co má být předmětem soudního řízení, a podání ze dne 23. 2. 2004, jímž žalobce reagoval na výzvu soudu, považoval podle jeho obsahu za žalobu o náhradu škody.

S tímto názorem nelze bezesbýtku souhlasit. I když je třeba připustit, že podání stěžovatele nejsou perfektní, je třeba konstatovat, že postup Městského soudu v Praze nese znaky formalismu, který je v rozporu se shora uvedenými principy a smyslem a účelem soudního řízení a žaloby tak, jak byly uvedeny. Především je třeba konstatovat, že výzva soudu, obsažená v usnesení ze dne 9. 1. 2004, č. j. 8 Ca 307/203 – 10, neobsahuje pokyn, jak má být vada podání odstraněna. Ve výzvě je pouze citováno ustanovení § 37 odst. 3 a § 71 odst. 1 písm. d) a f) s. ř. s. bez návaznosti na žalobcem předložené rozhodnutí a na jeho podání. Nutno rovněž poukázat na to, že žalobce na výzvu soudu reagoval podáním ze dne 23. 2. 2004, v němž mj. uvádí, že považuje rozhodnutí Magistrátu města Kladna za nezákonné také z toho důvodu, že nezákonnost byla potvrzena Krajským úřadem Středočeského kraje. V přílohové obálce založené ve spisu se nachází rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 17. 12. 2003, jímž bylo rozhodnutí ze dne 8. 9. 2003 vydané Magistrátem města Kladna zrušeno. S touto skutečností, kterou ostatně ani nezjistil, se soud nevypořádal, ačkoliv kdyby ji zjistil, měl znovu vyzvat stěžovatele k tomu, aby vysvětlil, proč napadá rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které bylo odvolacím správním orgánem zrušeno. V této souvislosti pak nelze rovněž přehlédnout, že stěžovatel v podání ze dne 9. 10. 2003 jako důvody žaloby uvedl nezákonnost rozhodnutí, ale i ochranu proti nečinnosti správního orgánu a ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu. Výše uvedené spíše nasvědčuje tomu, že stěžovatel se dovolával nečinnosti správního orgánu a v tomto směru měl být stěžovatel Městským soudem v Praze vyzván, aby žalobu takto doplnil.

Dále nutno konstatovat, že stěžovatel předložil zřejmě plnou moc (bez data) podle níž J. P., zmocnil svého otce „k jednání ohledně žaloby podané na Městský soud v Praze mým otcem“. Z napadeného usnesení Městského soudu v Praze však není patrné, jakým způsobem se s tímto podáním vypořádal.

Z výše uvedeného tedy plyne, že jde o procesně i materiálně složitou situaci, kdy bylo vhodné a důvodné poučit stěžovatele o možnosti soudu mu ustanovit zástupce ve smyslu § 35 odst. 7 a § 36 odst. 3 s. ř. s., neboť z obsahu spisu již před vydáním napadeného usnesení vyplývalo, že lze dovodit podmínku ochrany práv navrhovatele (stěžovatele) v tomto řízení.

Ze shora uvedeného tedy plyne, že soud nepostupoval důsledně ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť nevycházel ze specifík této věci. Nutno tedy uzavřít, že výzva soudu nebyla koncipována tak, aby vystihovala povahu případu a proto nesplnění povinností v této výzvě uvedených ze strany žalobce nelze považovat za důvod pro postup podle § 37 odst. 5 s. ř. s. Se zřetelem k tomu, že přes výše uvedené Městský soud v Praze žalobu stěžovatele odmítl podle výše uvedeného ustanovení, nutno dospět k závěru, že řízení před soudem bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud bez ohledu na kasační stížností uplatněné námitky, postupoval podle § 109 odst. 3 a napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k řízení, v němž je tento soud vázán právním názorem shora vysloveným

(§ 110 odst. 1, 3 s. ř. s.). V novém rozhodnutí rozhodne soud i o náhradě nákladů řízení této kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Odměna zástupci stěžovatele advokátu JUDr. Vladimíru Nedvědovi, který byl stěžovateli ustanoven usnesením Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2004, č. j. 8 Ca 307/2003 – 35, byla stanovena za dva úkony právní služby po 1000 Kč [převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 5. 1. 2005 - § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb.] a dvakrát náhrada hotových výdajů po 75 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 2150 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. prosince 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu